

La Vida a l'ídem

Miguel Àngel Landete (Senior i el Cor Brutal) ens explica què significa per ell el festival Vida | Divendres 30 de juny actuarà al festival vilanoví presentant 'Valenciana vol.1'

Senior i el Cor Brutal | Xavier Mercadé

Bosc de la Masia d'En Cabanyes, principis d'estiu. Huit de la vesprada. Els últims raigs del sol es filtren entre les fulles dels arbres i el capvespre del Garraf ens regala una briseta bona, de les que et fan oblidar l'apegalosa calor que eixos dies ofega València.

Estem a segona fila, en un contrapicat privilegiat. La major està al meu costat, asseguda en la falda de sa mare, i la menuda està dempeus, davant nostre, mirant alternativament l'escenari i a nosaltres, amb la boca i els ulls ben oberts dibuixant-li una expressió en la cara que diu "un vaixell dins del bosc! què fa un vaixell dins del bosc?". I trobe que tot està on ha d'estar, que tot és com ha de ser.

L'ínterpret que està damunt del vaixell és l'autor d'un meravellós i extens cançoner que m'ha acompanyat al llarg de la meua vida i al llarg de la vida de la mare de les nostres filles. I ara porta uns temps acompanyant-les a elles també. Recorde quan la major va escoltar per primera vegada "Lobo López". Es va quedar quieta, immòbil, com una pedra, al costat de l'altaveu, assimilant i entenent el significat de la cançó.

Va haver d'escoltar sencera la primera cara del disc abans de poder separar-se del hi-fi i preguntar "qui és, papi?". A més, el músic que acompanya a l'autor me l'estime una barbaritat. Vam treballar junts una temporada i ara mateix trobe a faltar aquelles llargues i profitoses jornades de treball, amistat i autoconeixement.

Tots estos pensaments em venen just quan **Kiko [Veneno]** comença l'arpegi inicial del tema, eixa progressió d'acords tan profundament americana, tan de **Woody Guthrie**, que ell toca amb eixa gràcia tan del sud que només ell té. I **Rauïl [Fernández 'Refree']**, al seu costat, separa les mans de la guitarra, tanca els ulls i mou el cabet al ritme de la melodia i somriu. I veus que està tan dins de la cançó que no va a poder interpretar-la. I després d'uns pocs compassos, **Kiko** se'l mira i li amolla un "*venga, engánchate*" que treu a **Rauïl** del tràngol i entra just abans que **Kiko** comence amb lo de "*dice la gente que de algo hay que morir*".

I la cançó s'enlaira. I **Kiko** diu això i també ho diuen a l'uníson les nostres filles i sa mare i els amics i coneguts que reconec i la resta de desconeguts que allà estan. Tots fem el mateix: cantar junts. I tot torna a ser com ha de ser i tot torna a estar on ha d'estar.

Escrivint ara aquestes línies, recordant aquell moment, m'envaeix una certa calma: em sent justificat. No estic gens segur que la felicitat haja de ser un estat vital ni que siga un objectiu a assolir en el nostre transitar per aquest món, però sí tinc aquesta certesa: sentir momentàniament que les coses són com han de ser, estant cada una al seu lloc, revaloritza les nostres vides, les projecta cap al futur donant-li al passat la veritable dimensió dels records: conformar el diari de la nostra existència.